

1. Stân - ca mân - tu - i - rii Tu, că - tre

Ti - ne vin a - cum. La - să sân - ge - le văr -

sat, să ne spe - le de pă - cat. Ră - tă -

cit am fost și rău, ia - mă Tu la sân - nul Tău.

2. Căci ce zice legea Ta, Să-mplinesc eu n-aș putea,
 Chiar să-alerg să lupt cât pot. Și să plâng amar de tot,
 Dacă Harul Tău n-ar fi, Nici eu nu m-aș mântui.

3. Pân-acum Tu m-ai chemat, Dar eu nu Te-am ascultat.
 Azi de vreau al Tău să fiu, Încă nu e prea târziu.
 Stânca mântuirii-mi ești, Azi mă rog să mă primești.